

Bilag 7.

Oversættelse.

Ministerråd S. G. Mellbins indlæg i 4. udvalg den 16. oktober 1967 vedrørende Sydrhodesia.

Da det er første gang, den danske delegation tager ordet i dette udvalg under den 22. generalforsamling, vil jeg gerne på ny redegøre for den danske regerings stilling til afkoloniseringsproblemet med min statsminister J. O. Krags ord:

Så sent som ved det danske parlaments åbning den 3. d. m. udtalte han:

„Den danske regering vil fortsætte med at støtte FNs bestræbelser med henblik på at afskaffe de tilbageblevne kolonisituationer, og den vil deltage aktivt i forsøg på at finde løsninger på problemerne i det sydlige Afrika i overensstemmelse med flertallets ønsker i de pågældende befolkninger“.

Jeg skal forsøge i korte træk at redegøre for, hvad denne almindelige holdning indebærer i Rhodesias særlige tilfælde.

Hr. formand: I Deres åbningstale den 2. oktober udtalte De:

„Der bør tages skridt til at bringe oprøret til ophør og gennemføre fuld frihed og lige politiske rettigheder og genoprette en forfatningsmæssig flertalsregering, som fører til uafhængighed“. Dette er i sandhed det fælles mål for praktisk talt alle her repræsenterede lande, men når vi begynder at overveje, hvorledes dette mål kan nås, melder meningsforskellene sig.

De konkrete skridt, der indtil nu er blevet taget for at vælte oprørsregimet i Salisbury, omfatter pålæggelsen af økonomiske sanktioner, først på frivillig basis og senere obligatoriske i henhold til pagtens kap. VII fra og med vedtagelsen af sikkerhedsrådets res. nr. 232 den 16. december 1966.

Næsten et år er gået siden tvangsforanstaltningerne mod Rhodesia blev vedtaget, og hele verden kan konstatere, at hr. Smith og hans regime stadig er ved magten i

Salisbury. Dette har fået nogle til at drage den konklusion, at sanktioner ikke er et effektivt middel til at bringe Smith og hans regime til fald, og at der må gribes til andre og mere drastiske foranstaltninger, såsom magtanvendelse.

Min delegation er enig i, at yderligere økonomiske foranstaltninger kunne være en mulighed. Jeg vil imidlertid gerne fremhæve, at De Forenede Nationer ved vedtagelse af yderligere foranstaltninger må være varsom med ikke at skyde over målet. Dersom sådanne foranstaltninger ikke kan gennemføres, vil de forfejle deres mål, eller endnu værre kunne undergrave det grundlag, hvorpå FNs aktioner mod Salisbury-regimet hviler.

Jeg går ud fra, at selv de af dette udvalgs medlemmer, som i dag er rede til magtanvendelse, vil være enige i, at man under ingen omstændigheder kan påtænke at anvende magtforanstaltninger, før alle de fredelige metoder, der er foreskrevet i pagten, er blevet forsøgt, samt at der er forløbet tilstrækkelig tid til, at foranstaltningerne har kunnet få den tilsigtede virkning. Hidtil har sikkerhedsrådet kun gennemført tvangsforanstaltninger på udvalgte områder. Enkelte regeringer har undladt at deltage i disse, og det ser ud til, at lovgivningen og den praktiske gennemførelse i visse andre lande ikke har været tilstrækkelig effektiv til at forhindre enkeltpersoner og firmaer i at overtræde sanktionerne.

Må jeg i denne forbindelse henlede opmærksomheden på generalsekretærens note af 13. januar 1967, hvori medlemsstaterne opfordres til hver måned at fremsende oplysninger om import og eksport af de varer, der er nævnt i operative § 2 i sikkerhedsrådets resolution af 16. december 1966, så-